

да им посвири, но разбра че може да се издаде така. И той скри свирката в джеба си.

Когато слънцето се издигна високо в небето, Орфей излапа набързо и с апетит храната която си беше скътал, измъкна се от горичката и по една тясна пътечка тръгна напред и на посоки. Привечер стигна в едно бедно, загубено селище. Пред схлупените колиби играеха мръсни, чорлави деца. Като видяха такъв знатен младеж, облечен с такива нови и скъпи дрехи, те ахнаха от почуда. Те бяха виждали такива хора по големия път за столицата, но тези хора никога не ходеха пеша. Защо този момък не беше с голяма скъпа кола, запръгната с едри, охранени коне? Как беше попаднал той в тяхното селище? От колибите надникнаха чорлави жени и го изгледаха любопитно. Няколко мъже го причакаха и го спряха. Те го попитаха кой е и от къде иде. Орфей каза че е от далечен край, че е бил в столицата и че си отива.

— Знаеш ли да свириш? — попита един селянин с гъста, мръсна сплъстена коса, усмихнат и загледан лукаво.

Орфей го изгледа учуден и поклати глава.

— Знам, — рече той без да разбере от къде беше хрумнал такъв въпрос на този селянин.

— Това е момчето, което търсят, — плесна той с ръце и започна да вика и да маха с ръце към една къща в края на селището. От там изскочиха двама души и се загледаха. Орфей изведнъж ги позна и преbledня. Това бяха хора на владетеля. Той не беше ги виждал, но ги позна по дрехите. Когато дойдоха при групата, Орфей ги изгледа с такава дълбока омраза, че те се изчервиха от смущение.

— Какво търсите тука? — сопна се Орфей.
— Кой ви изпрати?